

Platónův dialog Faidrus se skládá ze tří řečí o lásce (230e-257b) a diskuze o rétorice (257b-279c). Zdá se, že se tyto dvě poloviny k sobě nehodí, ačkoli Sókratés v tomtéž dialogu prohlašuje, že má být každá řeč jednotná jako živá bytost. Předkládaná práce se pokouší tento problém řešit hledáním vzájemné provázanosti především mezi těmito tématy: duše a její vedení, kosmos, rétorika, krása, láska a filosofie. Na toto zkoumání navazuje úvaha o tom, nakolik Platón obhájí v dialogu Faidros svou vlastní psanou tvorbu. Výsledky této úvahy slouží k podpoření názoru autora předkládané práce, že Platón vkládá do tohoto dialogu předěl záměrně, aby podnítl čtenáře k filosofické interpretaci.